

Arrest

nr. 125 750 van 18 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. UWASHEMA en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Guineese vrouw van Malinké-origine, geboren op 14 februari 1992 te Conakry als dochter van (F.M.T.) en (S.D.). Tot de derde klas ging u naar de Arabische school. U besloot hiermee te stoppen en begon uw moeder te helpen bij haar werkzaamheden als verkoopster op de markt. Uw vader is imam in een Wahabitische moskee.

In 2008 kwam uw vader op een dag thuis en hij deelde aan u en uw moeder mee dat u twee dagen later zou trouwen met (C.A.), imam in dezelfde moskee als uw vader. Zowel u als uw moeder smeekten uw vader tevergeefs om af te zien van deze beslissing. De dag nadat uw vader u het nieuws vertelde zocht u steun bij uw tantes langs vaderszijde, maar zij weigerden u te helpen.

Tegen uw wil in vond op 2 februari 2008 het huwelijk tussen u en (C.A.) plaats. Vanaf die dag verhuisde u ook naar de wijk Gbessia in Conakry, waar u samenwoonde met uw man en (F.B.), één van zijn twee

andere vrouwen. Het samenleven verliep erg moeilijk. U bevond zich in een voortdurend conflict met zijn tweede vrouw en het kwam regelmatig tot gewelddadige confrontaties. Ook met uw man had u een zeer slechte verstandhouding. U hield niet van hem en weigerde zijn streng Wahabitische eisen, zoals het dragen van een Boerka, op te volgen. Het feit dat u hem weigerde te gehoorzamen resulteerde in fysiek en seksueel geweld.

U zocht zowel bij uw familie als bij de chef de quartier van de gemeente Dixinn tevergeefs hulp voor de problemen in uw huwelijk. U weigerde consequent om de regels van uw man te volgen en bleef ook tijdens uw huwelijk elke dag uw moeder helpen op de markt.

Op 27 oktober 2009 werd uit dit huwelijk uw zoontje (A.C.) geboren. Toen hij acht maanden oud was probeerde (F.B.), de tweede vrouw van uw man, hem te vermoorden door hem een bijtend zuur te laten drinken. Uw zoontje verblijft momenteel samen met u in België en draagt nog steeds de gevolgen van dit incident.

In 2012 zag u op een vrijdag de kans om met de hulp van (B.R.B.), een vriendin van uw moeder, te ontsnappen. Toen zij via uw moeder hoorde over uw problemen bood zij u aan om te helpen. U dook bij haar onder in de wijk Sangoya en verbleef daar drie tot vier maanden. Vervolgens reisden u en uw zoontje samen met een smokkelaar, betaald door de vriendin van uw moeder, van Conakry naar België. U vroeg hier op 10 december 2012 asiel aan.

U vreest om bij terugkeer naar Guinee vermoord te worden door uw vader en uw man of teruggestuurd te worden naar uw man en verplicht te worden om een boerka te dragen. Bovendien uitte u ook de vrees dat uw echtgenoot uw zoontje van u zou afnemen.

U legde in het kader van uw asielaanvraag vier foto's neer van uw zoon (A.C.), een medisch attest betreffende uw besnijdenis en uw lidkaart van de NGO "Gams". Op datum van 28 januari 2014 ontving het CGVS van u nog vijf bijkomende foto's van zowel uzelf als uw zoon.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet bent in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. De reden daarvoor is dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen als zou u het slachtoffer zijn geworden van een gedwongen huwelijk en bij terugkeer het risico lopen dat u vermoord zou worden en uw zoon van u afgenomen.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt vooreerst op de helling gezet door uw vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen over uzelf en uw familiale situatie

U legde onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen af over uw verschillende verblijfplaatsen in Guinee. Nadat u eerder verteld had te zijn getrouwd in 2008 vertelde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u eind 2010 van de wijk Dixinn bent verhuisd naar Sangoya en daar zou zijn gebleven tot de dag van uw huwelijk (Gehoor CGVS, p.4). Pas wanneer u opnieuw gevraagd werd wanneer u dan getrouwd bent, verklaarde u zich vergist te hebben en eind 2007 al van Dixinn naar Sangoya te zijn verhuisd (Gehoor CGVS, p.10). Gevraagd waarom u dan nu over het jaar 2010 sprak, zei u dat u zich gewoon kon herinneren dat uw ouders in 2010 al in Sangoya waren (Gehoor CGVS, p.5). Het onduidelijke en tegenstrijdige karakter van uw verklaringen over uw verschillende verblijfplaatsen wordt nog versterkt door uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hier beweerde u immers dat u voordat u naar uw man in Gbessia verhuisde, steeds in Dixinn heeft gewoond en maakte u geen enkele melding van Sangoya (Verklaring DVZ, p.4). U stelde hier bovendien slechts "het laatste jaar" in Gbessia te hebben verbleven, wat niet strookt met uw verklaring dat u na uw huwelijk in 2008 meteen naar uw man verhuisde. De blijvende onduidelijkheid en uw tegenstrijdige verklaringen over uw verschillende verblijfplaatsen ondermijnt verder de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook op andere punten waren uw verklaringen onduidelijk en verward. Zo vertelde u over uw eigen gezinssituatie: "mijn vader heeft drie vrouwen, plus mijn moeder, dus vier vrouwen" (Gehoor CGVS, p. 7). Gevraagd naar hun namen verklaarde u: "Mijn moeder is de eerste vrouw, de tweede heet (M.), vierde heet (U.)" er volgde een lange stilte en u ging verder: "En mijn moeder is de derde vrouw. Ik heb gezegd dat mijn vader drie vrouwen heeft, dus mijn moeder, (M.) en (U.)" (Gehoor CGVS, p. 7). In acht genomen dat u een eenvoudige vraag werd gesteld over uw naaste familieleden, de mensen waar u jarenlang dagelijks mee zou hebben samengeleefd, lijkt het erg onwaarschijnlijk dat u zich zo zou vergissen. Als dusdanig ondermijnen deze tegenstrijdige verklaringen dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

U bent er bovendien niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u effectief in een streng religieuze, Wahabitische context bent grootgebracht. Uw verklaringen als zou u uit eigen beweging met de Arabische school zijn gestopt omdat u net als uw vriendinnen liever naar de Franse school wilde gaan, strookt niet met de voornoemde streng religieuze context (Gehoor CGVS, p. 5). Aangezien u zelf

hebt aangegeven dat jullie het huis niet mochten verlaten is het ook niet duidelijk hoe u vriendinnen zou kunnen hebben (Gehoor CGVS, p.20). Ook het feit dat uw moeder zonder problemen weigerde een boerka te dragen en zelfs werkte op de markt komt niet overeen met de door u geschetste thuissituatie. Zeker gezien u zelf hebt aangegeven dat het bij Wahabieten niet toegelaten is dat de vrouw werkt (Gehoor CGVS, p.21).

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt voorts in sterke mate ondermijnd door uw vage, incoherente en niet afdoende verklaringen over uw echtgenoot (C.A.).

Zo was uw kennis over de familie van uw echtgenoot erg beperkt en strookte de informatie die u gaf tijdens het interview bij het CGVS ook niet met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens uw gehoor bij het CGVS dat de vader van uw echtgenoot, (M.L.C.), overleden is, maar dat zijn moeder, (M.D.), nog steeds in leven is en in Kindia verblijft (Gehoor CGVS, p. 10). Tijdens uw interview bij de DVZ gaf u echter te kennen: "Ik heb de ouders van mijn man nooit gekend. Ik ken zelfs hun namen niet" (Samenstelling van Familie, p. 4). Wanneer u hier tijdens uw gehoor op het CGVS op werd gewezen hield u vol wel degelijk ook bij de DVZ de namen van uw schoonouders te hebben gegeven. U voegde er aan toe dat het de fout van de tolk moet zijn (Gehoor CGVS, p.10). Gezien het feit dat het gaat om dergelijk flagrant verschil en in acht genomen dat u deze verklaring bij de DVZ ook voor akkoord hebt ondertekend kan aan dit argument weinig geloof worden gehecht.

Hoewel u -in tegenstelling tot uw verklaringen bij de DVZ- de namen van uw schoonouders wél beweerde te kennen tijdens uw gehoor bij het CGVS, kon u geen informatie geven over andere naaste familieleden van uw man. Zo kon u niet zeggen of uw echtgenoot broers of zussen had (Gehoor CGVS, p. 10). Bovendien kon u ook niet vertellen wat de naam was van de derde echtgenote van uw man (Gehoor CGVS p. 3-4). Als verklaring voor uw gebrek aan kennis hierover stelde u dat u niet van uw man hield en u zich daarom ook niet in hem interesseerde. Als bijkomende reden haalde u aan dat jullie elkaar amper zagen aangezien u elke dag doorbracht met uw moeder op de markt. (Gehoor CGVS, p. 10, 19). In acht genomen dat u gedurende meer dan vier jaar getrouwd bent geweest en ook meer dan vier jaar met uw echtgenoot hebt samengeleefd mag redelijkerwijs verwacht worden dat u toch een meer gedetailleerde kennis zou hebben over zijn directe familie en zeker over de andere echtgenote(s). Uw gebrek aan kennis hierover doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk.

Uw incoherente, vage en weinig geloofwaardige verklaringen over de aanloop naar uw huwelijk en de huwelijksdag zelf ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas.

Gevraagd naar het verloop van uw huwelijksplechtigheid en de verschillende aanwezigen bleef u erg vaag en oppervlakkig (Gehoor CGVS, p. 14, 23). U beperkte zich ertoe te herhalen dat u zich diende te douchen en dat u na afloop van de plechtigheid door uw tantes naar het huis van uw man werd gebracht. Ook kon u niet vertellen of er een bruidsschat werd betaald (Gehoor CGVS, p. 24). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat de bruidsschat, betaald door de familie van de man aan de familie van de vrouw, van cruciaal belang is bij elk huwelijk in Guinee (Zie map landeninfo: SRB "Guinee – Le Mariage").

U verklaarde dat u zich samen met uw moeder uitdrukkelijk hebt verzet tegen de plannen van uw vader om u uit te huwelijken. U vertelde uw vader zelfs dat u nog liever zelfmoord zou plegen dan met deze man te leven (Gehoor CGVS, p.14, 22). In het licht van uw andere verklaringen lijkt het weinig geloofwaardig dat u, ondanks uw sterke protest, toch door uw vader gedwongen werd te huwen. Zo verklaarde u bijvoorbeeld dat u eerder uit eigen beweging had besloten om te stoppen met de Arabische school. Ondanks het feit dat uw vader wilde dat u verder ging met deze lessen heeft hij u niet gedwongen om deze verder te zetten en bleef u bij uw beslissing (Gehoor CGVS, p. 5-6). Ook uw moeder, die bovendien zelf zonder dwang met uw vader is getrouwd (Gehoor CGVS, p.17), kon blijkbaar zonder veel problemen de bevelen van haar echtgenoot langs zich neerleggen. Zo weigerde zij om een boerka te dragen en werkte zij als verkoopster op de markt (Gehoor CGVS, p. 20).

Een mislukt huwelijk, waarbij u uw man zou verlaten, zou bovendien een grote schande brengen over uw vader en de hele familie, niet in het minst omdat zowel uw vader als uw man, beiden Wahabitische imams, personen met zeker aanzien waren. Gezien het feit dat u zo uitdrukkelijk hebt duidelijk gemaakt niet te willen trouwen en uw vader zelfs hebt gezegd dat u nog liever zou sterven dan samen te leven met die man (Gehoor CGVS, p. 14, 22), lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat hij dit risico zou nemen. U reageerde hierop door te stellen dat uw vader volgens u nooit gedacht heeft dat u uw man zou verlaten aangezien u nergens anders heen kon (Gehoor CGVS, p. 22). In acht genomen dat u erg duidelijk had gemaakt nog liever te sterven dan met hem samen te leven en het feit dat u uw moeder hielp als verkoopster op de markt en de familie van uw moeder bovendien uw verzet tegen het huwelijk steunde (Gehoor CGVS, p. 23), kan aan dit argument weinig geloof worden gehecht.

Ook over de periode van 2008 tot 2012, wanneer u samenwoonde met uw echtgenoot, zijn uw verklaringen weinig geloofwaardig en onsamenhangend

Zo stelde u dat uw man, gedreven door zijn Wahabitische opvattingen, u een maand na jullie huwelijk verplichtte om vanaf dan, net zoals zijn andere vrouw, een boerka te dragen (Gehoor CGVS, p.15). Gevraagd waarom hij u hier pas na een maand toe dwong verklaarde u dat uw man wist dat u niet van hem hield en daarom wachtte om het u te vragen (Gehoor CGVS, p. 21). In acht genomen dat uw man, een Wahabitische imam, u vanuit zijn sterke religieuze overtuiging zou hebben verplicht om een boerka te dragen kan aan deze verklaring weinig geloof worden gehecht.

Er moet bovendien opgemerkt worden dat ondanks het feit dat uw man er mee dreigde om u "dood te slaan" indien u zou weigeren om een boerka te dragen (Gehoor CGVS, p. 21) u dit gedurende de volle vier jaar van uw huwelijk bent blijven weigeren. Meer zelfs, u ging, wederom zonder boerka, elke dag het huis uit om uw moeder te helpen bij haar werkzaamheden op de markt (Gehoor CGVS, p. 10). Deze beweringen zijn moeilijk met elkaar te rijmen en ondergraven als dusdanig ook de geloofwaardigheid van uw gedwongen huwelijk.

Volgens uw verklaringen is uw man u gedurende het hele huwelijk blijven slaan omdat u weigerde een boerka te dragen (Gehoor CGVS, p. 26). Wanneer u werd gevraagd waarom u toch resoluut bent blijven weigeren om een boerka te dragen stelde u dat u uw man niet wilde gehoorzamen omdat u niet van hem hield (Gehoor CGVS, p. 26). In acht genomen dat u zelf verklaarde dat u al die jaren geen enkele mogelijkheid zag om aan het huwelijk te ontsnappen (Gehoor CGVS, p. 24), is het weinig geloofwaardig dat u, ondanks het fysieke geweld dat hiermee gepaard ging, principieel zou blijven weigeren om een boerka te dragen enkel omwille van het feit dat u niet van uw man hield en daarom zijn bevelen niet wilde volgen.

Uw verklaring dat uw man u jarenlang fysiek mishandelde om de simpele reden dat u weigerde uw gezicht te bedekken, is ook moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaring als zou u, schijnbaar probleemloos, wél elke dag het huis hebben kunnen verlaten om samen met uw moeder te werken op de markt (Gehoor CGVS, p.10). Wanneer u werd gevraagd of het voor Wahabieten toegelaten was dat de vrouw werkt, verklaarde u bovendien dat dit niet het geval was (Gehoor CGVS p. 21). Er mee geconfronteerd dat u toch elke dag met uw moeder naar de markt ging om te werken, antwoordde u: "Ik hield niet van die man, daarom deed ik wat hij niet wilde" (Gehoor CGVS, p. 22). Dit is echter strijdig met uw latere verklaring dat de tweede echtgenote van uw man, die hem schijnbaar wel gehoorzaamde en ook een boerka droeg, eveneens als verkoopster op de markt werkte (Gehoor CGVS, p.23). Hiermee geconfronteerd stelde u dat bij arme Wahabieten de vrouwen wel mogen werken (Gehoor CGVS, p.23-24). Het feit dat u uw eigen activiteiten uitlegt als een bewust verzet tegen uw man, die vanuit zijn Wahabitische overtuiging immers niet accepteert dat vrouwen werken, en vervolgens de werkzaamheden van zijn andere vrouw verklaart vanuit het feit dat uw man arm was en hij dus zijn vrouw wel liet werken, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw huwelijk. De bewering dat uw man arm zou zijn lijkt bovendien weinig waarschijnlijk. U verklaarde immers dat hij een belangrijk imam was en drie vrouwen had. Hieruit kan toch worden afgeleid dat hij naar alle waarschijnlijkheid een zekere welstand en aanzien genoot.

Uw verklaringen over de verwondingen van uw zoon, (A.C.), door u toegeschreven aan de tweede vrouw van uw echtgenoot, zijn weinig consistent en kunnen als dusdanig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ondersteunen

U verklaarde dat uw zoon op de leeftijd van acht maanden een bijtende vloeistof te drinken zou zijn gegeven door de tweede vrouw van uw echtgenoot. Uw zoon zou hiervan tot op heden de medische gevolgen dragen (Gehoor CGVS, p. 11-12, 26). Om dit te staven legde u vier foto's neer van uw zoon waarop de verwondingen aan zijn onderste lip duidelijk zichtbaar zijn. Deze recente, in België genomen foto's, zeggen op zich echter niets over de aard, oorzaak of het tijdstip van de verwondingen. Noch bij de DVZ, noch bij het CGVS legde u enige andere documenten neer in verband met deze verwondingen. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u, ook in België, verschillende keren met uw zoon naar het ziekenhuis te zijn geweest (Gehoor CGVS, p. 12, 26). Gevraagd waarom u, ondanks het feit dat u wel een eigen medisch attest (besnijdenis) neerlegde tijdens uw gehoor op het CGVS, maar geen enkel medisch attest voor uw zoon hebt meegebracht, antwoordde u dat u alles aan uw advocaat had bezorgd en er van uit ging dat hij dit aan het CGVS zou bezorgen (Gehoor CGVS, p.26). Op 23 januari 2014 werd telefonisch contact opgenomen met uw advocaat met de vraag waarom de bewuste documenten niet werden neergelegd. Uw advocaat beloofde deze zo snel mogelijk te bezorgen. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter geen enkel document ontvangen. Wel ontving het CGVS op datum van 28 januari 2014 van uw sociaal assistent vijf nieuwe foto's, waarvan drie getuigen van verschillende littekens van uw zoon en twee van littekens op uw eigen lichaam. Deze foto's zeggen echter niets over de oorzaak of context waarin u beiden deze verwondingen opliep.

Er moet bovendien ook opgemerkt worden dat u noch bij de DVZ, noch in de vragenlijst van het CGVS melding hebt gemaakt van de mishandeling waaraan uw zoon zou zijn blootgesteld. Gezien het

feit dat dit incident toch een belangrijke rol speelt in uw vervolgingsrelaas is het op zijn minst merkwaardig dat u in de vragenlijst van het CGVS geen enkele melding hebt gemaakt van uw zoon of zijn verwondingen terwijl u daar bijvoorbeeld wel vermeldde dat uw man u dwong een boerka te dragen (Vragenlijst CGVS, p. 3).

Ook uw verklaringen over het incident zelf zijn weinig coherent of geloofwaardig. U verklaarde dat u terug thuiskwam, merkte dat er iets mis was met uw zoontje en met hem naar het ziekenhuis ging waar men hem heeft onderzocht. In het ziekenhuis konden de dokters echter niets vinden, daarop zou u een "Marabout", een traditionele geneesheer, bezocht hebben in Coya die u "duidelijk zei dat die andere vrouw iets aan uw zoon had gegeven" (Gehoor CGVS, p.12). Het feit dat men na onderzoek in het ziekenhuis niets kon vinden, maar dat een traditionele geneesheer wél kon zeggen wat er gebeurd was en bovendien zelfs de schuldige kon aanwijzen, is weinig geloofwaardig.

Het is bovendien ook weinig geloofwaardig dat u, ondanks het feit dat uw zoon nipt aan de dood is ontsnapt en het volgens u duidelijk was wie hier voor verantwoordelijk was, hebt nagelaten om klacht in te dienen bij de autoriteiten in Guinee. U verklaarde hierover dat u dit niet hebt gedaan omdat u niemand had die u hierbij kon helpen (Gehoor CGVS, p. 12). Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht aangezien u later in het interview te kennen gaf wél op eigen initiatief de autoriteiten te hebben gecontacteerd om te klagen over de slechte behandeling door uw echtgenoot en u bovendien ook op dagelijkse basis contact had met uw moeder die u steeds is blijven steunen (Gehoor CGVS, p. 15).

Ook over de medische behandeling die uw zoon in België genoten heeft, legt u geen eenduidige verklaringen af. Enerzijds stelt u verschillende keren met hem naar het ziekenhuis te zijn gegaan omwille van zijn verwondingen (Gehoor CGVS, p. 12, 26), maar anderzijds vertelde u ook dat er door de dokters geen duidelijke diagnose is gesteld en zij u vertelden dat uw zoon gebrek heeft aan water en vitaminen (Gehoor CGVS, p.26). Zoals eerder vermeld hebt u ook geen medische attesten van uw zoon neergelegd bij het CGVS.

Ook over uw ontsnapping uit het gedwongen huwelijk zijn uw verklaringen weinig geloofwaardig.

Het is zeer merkwaardig dat u, ondanks de erg wrede behandeling door uw man en de moordpoging op uw zoon door zijn tweede vrouw, vier jaar lang bij uw man en zijn andere vrouw bent blijven wonen vooraleer u het gedwongen huwelijk bent ontvlucht. Als reden hiervoor geeft u aan dat u geen alternatief had en nergens anders heen kon. De vriendin van uw moeder, die u in 2012 uiteindelijk heeft gered, zou immers tot op dat moment jarenlang op reis zijn geweest (Gehoor CGVS, p. 24). U kan ook niet duidelijk maken waarom deze vrouw het risico zou nemen om u maandenlang bij haar te laten onderduiken en daarenboven ook uw vlucht uit Guinee te financieren. U zegt hierover enkel dat zij een zeer goede vriendin van uw moeder was (Gehoor CGVS, p. 24). Er kan bovendien ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u nergens anders terecht hebben gekund. U verklaarde immers zelf dat uw familie langs moederszijde gekant was tegen het gedwongen huwelijk (Gehoor CGVS, p.23). Uw moeder, die omwille van haar steun aan u door haar man zou zijn weggestuurd, vond bovendien wel degelijk onderdak bij haar familie in Conakry (Gehoor CGVS, p. 6). Op basis van het voorgaande moet besloten worden dat u geen valabele verklaring hebt kunnen bieden waarom u slechts in 2012 van uw man zou zijn weggevlucht.

Op basis van alle voorgaande argumenten moet ik besluiten dat u er niet bent in geslaagd om aannemelijk te maken dat u in 2008 gedwongen bent uitgehuwelijkt aan (C.A.), een collega van uw vader. U bent er bovendien ook niet in geslaagd om de streng religieuze context waarbinnen uw vervolgingsrelaas zou kaderen, aannemelijk te maken. Ook wat betreft de verwondingen van uw zoon, (A.C.), moet besloten worden dat u er niet bent in geslaagd om aannemelijk te maken dat deze verband houden met uw verhaal over een gedwongen huwelijk en het conflict met de tweede vrouw van uw echtgenoot. Om voornoemde redenen wordt de door u ingeroepen vrees bij terugkeer naar Guinee, namelijk vervolging door uw vader en uw echtgenoot, dan ook beoordeeld als ongegrond.

Buiten de eerder vermelde foto's van uw zoon legde u tijdens uw interview bij het CGVS een medisch attest neer op datum van 4 juli 2013 betreffende uw besnijdenis type 1 en een lidkaart van de NGO GAMS die zich inzet voor de strijd tegen vrouwenbesnijdenis. De geattesteerde feiten, die zich voltrokken hebben voor het door u geschetste huwelijk, houden echter geen verband met uw vervolgingsrelaas. Vrouwenbesnijdenis komt voor in alle lagen en groepen van de Guinese maatschappij en op zich kunnen deze feiten de door u geschetste streng religieuze context dan ook niet bewijzen.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, werd onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/2, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming.

Verzoekster vangt aan met een uiteenzetting van de principes die zij van toepassing acht. Vervolgens past zij deze principes toe op onderhavige asielaanvraag. Zij meent dat de bestreden beslissing steunt op niet-relevante, niet-correcte, niet-pertinente of niet-coherente overwegingen teneinde de ongelooftwaardigheid van haar asielrelaas te onderbouwen.

Wat betreft haar familiale situatie voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing zich baseert op kleine details. Volgens haar dient rekening gehouden te worden met haar problemen, haar toestand als vluchteling en haar situatie van alleenstaande moeder die de moeilijke beslissing heeft genomen om helemaal alleen haar land van herkomst te verlaten met haar zoontje. Zij is duidelijk verward en ongeschoold. Het is moeilijk voor haar om feiten te situeren in de tijd. Uit het gehoorverslag blijkt dat zij opmerkelijk vaak aanhaalt dat zij zich vergist. Volgens haar dient verweerder rekening te houden met het onderscheid tussen psychisch stabiele en geschoolde personen die een notie hebben van tijd en op afdoende wijze in de tijd kunnen plaatsen en mensen die psychisch onstabiel zijn en daarenboven ongeschoold zijn. Verzoekster stelt ook concentratieproblemen te vertonen waardoor zij erg verward is en veel informatie vergeet en/of door elkaar haalt.

Aangaande haar huwelijk voert verzoekster aan dat het niet verwonderlijk is dat zij geen informatie heeft over de naaste familieleden van haar echtgenoot en dat zij een plausibele verklaring hiervoor heeft gegeven. Aan de hand van een stereotiepe beeldvorming over het huwelijk heeft verweerder deze verklaring naast zich neergelegd. Verzoekster werd gedwongen met haar echtgenoot te huwen, zodat er geen sprake is van de gebruikelijke relationele band tussen haar en haar echtgenoot. Bijgevolg is het niet verwonderlijk dat zij weinig interesse in hem vertoonde en zoveel mogelijk uit het huis was.

Bovendien gaat verweerder volgens verzoekster zeer kort door de bocht door haar weigering om te trouwen te vergelijken met het feit dat zij probleemloos stopte met school. Verweerder hield hierbij geen rekening met de algemene informatie (door verweerder zelf aan het administratief dossier toegevoegd) dat opleiding voor Guineese vrouwen van minder groot sociaal-economisch belang is dan een huwelijk. Bijgevolg is het niet verwonderlijk dat haar vader niet zwaar tilde aan het feit dat zij stopte met school, maar wel streng optrad wat haar huwelijk betrof. Daarenboven had zij een "nuttigere" activiteit dan naar school, namelijk het helpen van haar moeder met de verkoop op de markt waarmee zij geld binnenbracht. Gezien de vriendschap tussen haar echtgenoot en haar vader vormde het voor haar echtgenoot ook geen probleem dat zij haar moeder hielp en extra geld verdiende voor het huishouden.

Wat betreft de fysieke mishandeling van haarzelf en haar zoon wijst verzoekster erop dat gedwongen huwelijken een algemeen voorkomend probleem zijn in Guinee. Het is zeer onwaarschijnlijk dat zij in haar land van herkomst afdoende bescherming zou kunnen genieten. Tevens verwijst zij naar het medisch dossier van haar zoon, waaruit blijkt dat hij medische problemen kent in zijn mondgebied. Dit geldt volgens verzoekster als een begin van bewijs. Deze medische problemen kunnen immers veroorzaakt zijn door middel van een bijtende vloeistof waarmee hij vergiftigd werd. Haar zoon heeft bovendien te kampen met psychologische problemen door de hele situatie. Verzoekster en haar zoon werden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Geen enkel objectief element laat volgens haar toe te besluiten dat heden bij een terugkeer deze onmenselijke behandeling niet zal doorgaan. Zij meent dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend daar zij stelt te voldoen aan de voorwaarden van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming. Zij wijst er daarbij op dat het voor haar onmogelijk is om enig bewijs neer te leggen van haar gedwongen huwelijk daar dit een traditioneel huwelijk betrof dat op geen enkele officiële wijze kan worden vastgesteld. Zij stelt in grote lijnen geloofwaardig te zijn.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift het medisch dossier van haar zoon (stuk 3).

2.2.1. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een

zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De Raad merkt op dat verzoekster geen enkel document bijbrengt ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij verward en ongeschoold is, dat zij moeilijkheden heeft met het situeren van feiten in de tijd en dat zij concentratieproblemen heeft, dient opgemerkt dat verzoekster geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat zij niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen of feiten correct in de tijd te situeren. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien dat het gehoor op een normale wijze is geschied en dat noch verzoekster noch haar raadsman enige opmerking maakten met betrekking tot verzoeksters capaciteiten om een normaal gehoor af te leggen. Dat verzoekster onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent haar verblijfplaatsen in Guinee en haar gezinssituatie, kan dan ook niet verklaard worden door haar psychische of psychologische toestand. Waar verzoekster aanvoert dat deze tegenstrijdigheden slechts kleine details betreffen, dient opgemerkt dat de verklaringen aangaande haar verblijfplaatsen direct gelinkt zijn aan haar vermeende gedwongen huwelijk, zodat tegenstrijdigheden hieromtrent niet kunnen worden afgedaan als "kleine details" aangezien dit betrekking heeft op haar directe leefomgeving.

Waar verzoekster vervolgens stelt dat verweerder kort door de bocht gaat door haar weigering van het huwelijk te vergelijken met het feit dat zij probleemloos stopte met school en verwijst naar informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het huwelijk sociaal-economisch zeer belangrijk is voor Guineese vrouwen, dient opgemerkt dat verzoekster verklaarde afkomstig te zijn uit een streng-religieuze, wahabistische achtergrond (gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Het feit dat zij verklaarde dat zij met de Arabische school probleemloos kon stoppen en dat zowel zij als haar moeder op de markt werkten, alsook dat zij steeds kon weigeren een boerka te dragen tijdens haar huwelijk (gehoorverslag CGVS, p. 5, 6, 10 en 15), zijn niet te rijmen met haar verklaring afkomstig te zijn uit een streng-religieus, wahabistisch milieu. Dit klemt des te meer daar verzoekster zelf verklaarde dat het bij wahabieten niet toegelaten is dat vrouwen werken (gehoorverslag CGVS, p. 21). Gelet op het feit dat verzoekster stelde dat zij gedwongen werd uitgehuwelijkt aan de vriend en collega-imam van haar wahabistische vader, terwijl zij verklaringen aflegde die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar streng-religieuze, wahabistische achtergrond, wordt tevens afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van haar gedwongen huwelijk.

Waar verzoekster aanvoert dat zij slechts weinig informatie kon geven met betrekking tot de familieleden van haar echtgenoot omdat zij gedwongen werd met hem te huwen en er daardoor geen sprake was van een relationele band en zij weinig interesse voor hem vertoonde, dient opgemerkt dat verzoekster verklaarde dat zij in 2008 met haar echtgenoot (gedwongen) gehuwd is en in 2012 haar land van herkomst verliet (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 13). Aldus zou verzoekster gedurende vier jaar met haar echtgenoot gehuwd zijn en kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat zij in staat is op een coherente, doorleefde en volledige wijze verklaringen af te leggen omtrent haar echtgenoot en zijn familieleden. Nochtans verklaarde verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS dat zijn vader overleden is en dat zijn moeder in Kindia verblijft en gaf zij van beiden hun naam (gehoorverslag CGVS, p. 10), terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de ouders van haar echtgenoot nooit te hebben gekend en zelfs hun namen niet te kennen (administratief dossier, stuk 15, samenstelling van familie, p. 5). Verzoekster wist daarenboven niet of haar echtgenoot nog broers of zussen had en kende evenmin de naam van zijn derde echtgenote (gehoorverslag CGVS, p. 3-4 en 10).

Wat betreft de beweerde fysieke mishandeling van haar zoon door de tweede echtgenote van haar echtgenoot, dient opgemerkt dat nergens uit het door verzoekster aan onderhavig verzoekschrift gevoegd medisch dossier (stuk 3) blijkt dat de letsels die aan het mondgedeelte van haar zoon werden vastgesteld, het gevolg zijn van vergiftiging met een bijtende vloeistof. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. De bestreden beslissing merkt dienaangaande overigens terecht op dat verzoekster noch bij de DVZ, noch in de vragenlijst van het CGVS melding maakte van de mishandeling waaraan haar zoon zou zijn blootgesteld en ook naliet om klacht in te dienen bij de Guineese autoriteiten, terwijl zij wel op eigen initiatief de Guineese autoriteiten zou gecontacteerd hebben om te klagen over de slechte behandeling door haar echtgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 15).

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande dient tevens vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Guinee van 31 oktober 2013, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Uit deze informatie blijkt bovendien dat de verkiezingen van 28 september 2013 in alle rust verliepen en dat de veiligheidssituatie ongewijzigd blijft. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS